

[Christmas Møller.]

Betænkninger, der foreligger, og hvis vi kan faa disse Oplysninger til Raadighed, vil vi ikke kræve et særligt Udvalg nedsat.

Naar den højtærede Statsminister siger, at vi ikke maatte betragte de sønderjydske Landsdele som en særlig Del af Landet, er jeg naturligvis enig med den højtærede Statsminister i, at i det lange Løb maa Sønderjylland gaa ind som en integrerende Del af det danske Samfund; men nægtes kan det ikke, at som de økonomiske Forhold har været i Danmark siden 1920, med de Fejl, der blev begaaet i 1920, og med den særlige Virkning, som Valutaloven af 1924 havde i Sønderjylland, er Forholdene i Dag værre og vanskeligere i Sønderjylland end i det øvrige Land.

Til den højtærede Handelsminister vil jeg sige, at naar han ikke mener, det er særlig formaalstjenligt at optage et Arbejde angaaende § 7, og der henviser til ærede Medlemmer af Partiet Venstre, som ikke i særlig Grad ønskede at arbejde efter denne Paragraf, saa er jeg ikke enig med den højtærede Handelsminister heri, og jeg tror, det vil være rimeligt og naturligt saa tidligt som muligt at tage det Arbejde op, som skal ske i Tilslutning til den Ændring i Valutaloven, som jo dog maa komme i Løbet af 1933.

Til Slut har jeg kun en enkelt Bemærkning at gøre angaaende hele den storpolitiske Situation i Danmark og det forfatningsmæssige Problem, som ogsaa er blevet drøftet af andre ærede Medlemmer. Jeg vil om dette da sige, at jeg for mit Vedkommende og for mit Partis Vedkommende har sagt, at Valutaloven har givet Valget, hvad Valgets er, og jeg staar i saa Henseende paa stærk og sikker Grund. Ved den Vedtagelse, der fandt Sted den 28. Februar 1919 i Landstinget, vedtog Landstinget et Forslag til Beslutning. Det var indgivet af meget fremtrædende Medlemmer af Tinget, af mit Partis daværende Formand, Piper, af Venstres daværende Formand og et af Venstres mest betydningsfulde Medlemmer gennem mange Aar, gennem en hel Menneskealder, nemlig Jørgen Pedersen, og andre betydningsfulde Medlemmer, af hvilke jeg ikke mindst skal nævne indenfor mit eget Parti Schovelin som havende en ganske særlig Interesse. Da udtalte Landstingets Flertal, Konservative og Venstre:

„Landstinget beslutter ligeledes at udtale, at Tinget under de tilstedeværende Forhold vil være beredt til at vedtage Statslaansforslaget, saafremt Ministeriet efter en Appel til Vælgerne gennem en

Opløsning af Folketinget paa ny fremsætter Forslaget.“

Denne Udtalelse af Landstinget, som det ærede Medlem Hr. Krag ogsaa stemte for, naturligvis som Medlem af Landstinget, sagde i en konkret Situation, at naar der er opstaaet en meget stor og afgørende Konflikt mellem Folketing og Landsting, saa kan Landstinget eventuelt have den Ret at sige, at Folketingsvælgerne skal spørges, thi det har ingen Ret til at sige, at Landstingsvælgerne skal spørges; det har ingen Mulighed for at sige dette. Saa sagde Landstinget i 1919 — saa sagde, om jeg saa maa sige, saadanne gamle, ærværdige Politikere i Landstinget som det ærede Medlem Hr. Krag, Piper, Schovelin o. s. v.: Saa kan det være rimeligt i en saadan Konfliktsituation at spørge Folketingsvælgerne, og deres Ord maa man lytte til.

Det, som er sket i den nuværende Situation, er det samme, at man har spurgt Folketingsvælgerne. Der er lyttet til dem, idet Regeringen ved Valutaforliget ikke har givet et Diktat, men efter Valget gjort Indrømmelser og efter min Opfattelse betydningsfulde Indrømmelser, medens efter min Opfattelse det konservative Parti har sagt, at man naturligvis maatte tage et betydningsfuldt Hensyn til, at Folketingsvalgene har givet det Resultat, de har givet. Dette er jævnt og ligetil den Tale, der efter min Opfattelse bør være den politiske Tale herinde. Det bør ikke medføre, at Regeringen misbruger Folketingsvalgene og tager det ene Valg efter det andet, og jeg haaber heller ikke, at noget saadant er Regeringens Mening.

Men paa samme Maade som Oppositionen har sagt, som den allerede sagde for 13 Aar siden i Landstinget, at den vilde tage Hensyn til et Folketingsvalg, paa samme Maade haaber jeg, at Regeringen vil forstaa det, og jeg sagde allerede første Gang, jeg havde Ordet, at Udfaldet af de to Valg betyder ikke, at den ene skal diktere og den anden skal dikteres, men det betyder det Samarbejde og den Samvirken, som blandt andet Valutaforliget var Udtryk for.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Duborg har Ordet for en kort Bemærkning.

Duborg: Jeg tager neppe fejl, naar jeg gaar ud fra, at naar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller rejser talløse Spørgsmaal til mig, er det kun i den ene Hensigt derved at aflede Opmærksomheden fra det ene Spørgsmaal og det eneste Spørgsmaal, jeg i min Tale i Gaar rettede til det ærede Med-